

ಮುಳುಗಿರ್ತಿದ್ದ ..ಈ ಸೂರ್ಯನಿಗೆ ಹಿಡಿದ ಗ್ರಹಣಕ್ಕೆ ನಿನ್ನಿಂದ ಮುಕ್ತಿ ಸಿಕ್ಕು..ನನ್ನಲ್ಲಿ ಮತ್ತೆ ಬದುಕುವ ಆಸೆ, ಭರವಸೆ, ಕಳಕೊಂಡಿದ್ದ ಆತ್ಮಶಕ್ತಿ, ವಿಶ್ವಾಸ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ನನಗೆ ದೊರಕಿಸಿ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದು ನಿನ್ನ ಸಾಂಗತ್ಯ, ಭರವಸೆ, ಪ್ರೀತಿ.. ಅದೊಂದೇ ನನಗೆ ಶಕ್ತಿ.. ನಿನ್ನ ನನ್ನ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿದ್ದೀಯೆಯ ಭಾವನೆಯೊಂದೇ ಇದೆಲ್ಲಕ್ಕೂ ಪ್ರೇರಣೆ .. ನಿನ್ನಿಲ್ಲೇ ಹೋದ್ರೆ.. ನನ್ನ ಬದುಕು ಊಹಿಸಿಕೊಳ್ಳಲೂ ಅಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತೆ ನನ್ನೆ.. ಅಪೂರ್ವ.. ನಿನ್ನ ಸದಾ ನನ್ನ ಜೊತೆ ಇರ್ತೀ ತಾನೇ..?’

‘ಖಂಡಿತವಾಗಿ ಇರ್ತೀನಿ ಸೂರ್ಯ.. ನಿಮ್ಮ ಪ್ರೀತಿ, ಕೂಡಾ ನನ್ನೆ ದೌರ್ಬಲ್ಯವಾಗಿ ಬಿಟ್ಟಿದೆ.. ನಿಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿತ್ತಿಯೇ. ನನ್ನದು ಕೂಡ..’ ಅವಳು ಆಶ್ಚರ್ಯನಿ ನಿಡಿದಾಗ ಅವಳ ಕೈಯನ್ನು ತನ್ನ ತುಟಿಗೊತ್ತಿಕೊಂಡ ಸೂರ್ಯ.

ವಸುಮತಿ, ವಿಜಯಮ್ಮ ಮತ್ತು ರಾಯರು ಮೂವರೂ ಕುಳಿತು ಕೊಣೆಯೊಳಗೆ ಚರ್ಚಿಸಿದ ವಿಷಯವೇನೆಂದು ಆ ಬಾಗಿಲಿನಿಂದೀಕೆಗೆ ಬಂದಿರಲಿಲ್ಲ.

‘ನಿನ್ನ ಬದುಕು.. ನಿನ್ನ ನಿರ್ಧಾರ.. ನಾವು ಹಿರಿಯರಾಗಿ ಏನೇ ಹೇಳಿದ್ರೂ ಅದಕ್ಕೆ ಬಲವಾದ ಒಂದು ಕಾರಣವಿರುತ್ತೆ ಅಂತ ನಿನ್ನ ಅರ್ಥ ಮಾಡ್ಕೊಬೇಕು.. ನಿನ್ನ ನೌಕರಿ ಸೇರಿ ನಿನ್ನ ಕಾಲೈಲೆ ನಿನ್ನ ನಿಲ್ಲೋವರೆಗೂ ಸಮಯಾವಕಾಶವಿದೆ. ಅಷ್ಟರ ತನಕ ಈ ವಿಷಯ ಮಾತನಾಡೋದು ಬೇಡ.. ನಿನ್ನ ಸೂರ್ಯನ ಹತ್ತ ಅತಿಯಾದ ಸಲಿಗೆ ತೋರಿಸಲೂ ಬೇಡ.. ಕಾಲವೇ ಎಲ್ಲಾ ನಿರ್ಧರಿಸಲಿ.. ಸರಿಣಾ..? ಅಪ್ಪಾದರೂ ಈ ಚಿಕ್ಕಮ್ಮನ ಮಾತಿಗೆ ಬೆಲೆ ಕೊಡ್ತೀಯಲ್ಲಾ..?’ ತನ್ನ ನಿರ್ಧಾರ ಚಿಕ್ಕಮ್ಮನ ಅಸಂತುಷ್ಟತೆಗೆ ಕಾರಣ ವಾಗಿದೆ ಎಂದು ಅವರ ಮಾತಿನ ವರಸೆಗೆ ಅಪೂರ್ವ ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಳು. ಆದರೆ ಸೂರ್ಯನೇ ಸರ್ವಸ್ವವಾಗಿದ್ದ ಅಪೂರ್ವಳ ಮನಸ್ಸಿತ್ತಿಯಲ್ಲಿ, ವಸುಮತಿ ತಮ್ಮ ನಿರಾಕರಣೆಗೆ ನಿಡಿದ ಕಾರಣ ಮಾತ್ರ ಅಪೂರ್ವಳಿಂದ ಒಪ್ಪಲಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಸೂರ್ಯನ ಜೊತೆ ಭವಿಷ್ಯದಲ್ಲಿ ಸುಂದರ ಜೀವನದ ಕನಸು ಅವಳ ಕಣ್ಣಿಂದ ಹರಡುತ್ತು. ಆ ಜೀವನದ ಹೊಸ್ತಿಲಲ್ಲಿ ಕಾಲಿರಿಸಲು ಅವಳ ಹೃದಯ ಸುಂದರ ಕನಸುಗಳ ರಂಗು ತುಂಬಿದ ರಂಗೋಲಿ ಬರೆದು ಸ್ವಾಗತಿಸಲು ಸಜ್ಜಾಗಿತ್ತು.

‘ನಿನ್ನ ಈ ಕೊನೇ ಸೆಮಿಸ್ಟರ್ ಇಲ್ಲಿದೆ.. ನಾಳೆನೇ ನಾವಿಬ್ಬೂ ಮದ್ದೆ ಆಗಬಹುದಿತ್ತಲ್ತು?’ ಎಂದು ಸೂರ್ಯ ಪೇಚಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದ.

‘ಕಾಯುವುದರಲ್ಲಿ ಏನೋ ಸುಖ ಇದೆ ಸೂರ್ಯ.. ಒಂದು ವರ್ಷ ತಾನೇ..? ಹಾಗೇ ನೋಡ್ತಾ ಸರಿದು ಹೋಗುತ್ತೆ..’

‘ಸಿಹಿಯಾದ ಹಣ್ಣು ಹಸಿದವನ ಎಂದು ಇಟ್ಟು, ತಿನ್ನೇಡಾ ಅಂದೆ ಹೆಗೆ ತಡ್ಕೊಳ್ಳೋದು..?’ ಅವನು ಹುಬ್ಬೇರಿಸಿ ಚಿಂತಿತನಂತೆ ನುಡಿದಾಗ, ಅಪೂರ್ವ ನುಸುಮುನಿಸು ತೋರಿಸಿ ದಿಂಬನ್ನು ಅವನತ್ತ ಎಸೆದಿದ್ದಳು. ಸೂರ್ಯ ತುಟಿಯೊಳಿಟ್ಟೇ ನಕ್ಕು ಕಣ್ಣು ಮಿಟುಕಿಸಿದ್ದ.

ವಸುಮತಿ ಮರುದಿನವೇ ಭಾರವಾದ ಮನಸ್ಸಿನೊಂದಿಗೆ ಊರಿನ ಬಸ್ಸು ಹತ್ತಿದರು. ಹೊಣುವ ತನಕವೂ ಅವರು ಅಪೂರ್ವಳ ಬಳಿ ಸರಿಯಾಗಿ ಮುಖ ಕೊಟ್ಟು ಮಾತನಾಡಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವರು ಹೊರಟು ಹೋದ ಬಳಿಕ ರಾಯರು, ಅಪೂರ್ವಳನ್ನು ತಮ್ಮ ಕೊಣೆಗೆ ಕರೆದು ನೇರವಾಗಿ ವಿಷಯದ ಬಗ್ಗೆ ಮಾತನಾಡಿದ್ದರು.

‘ಅಪೂರ್ವ ನಿನ್ನ ವಿಚಾರವಯಳು.. ಜಾಣೆ.. ನಿನ್ನ ಯಾವುದನ್ನೂ ಬಾಯಿ ಬಿಟ್ಟು ಹೇಳುವ ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲಾನೂ ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಪ್ರಜ್ಞೆ ನಿನಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ. ನಿನ್ನ ಕಾರಣದಿಂದಲೇ ಈ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಇವತ್ತು ನಗು, ಸಂಭ್ರಮ ಇರೋದು.. ಸೂರ್ಯ ನಮ್ಮ ಕೈಗೆ ದಕ್ಕಿರುವುದೇ ನಿನ್ನಿಂದ.. ಆ ಋಣ ಯಾವತ್ತೂ ನಮ್ಮಿಂದ ತಿರಿಸಲು ಅಸಾಧ್ಯ.. ಸೂರ್ಯ ನಿನ್ನನ್ನು, ನಿನ್ನ ಸೂರ್ಯನ್ನ ಪರಸ್ಪರ ಮೆಚ್ಚಿಕೊಂಡಿದ್ದೀರಾ ಎಲ್ಲಾ ಸರಿ ಅಪೂರ್ವ.. ಆದರೆ ನಿನ್ನ ಸೂರ್ಯನ ಮದ್ದೆ ಆಗಲು ನಿನ್ನ ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ ಇನ್ನೂ ಒಪ್ಪಿಗೆ ನಿಡಲ್ಲ.. ಅವರ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆ ಗಮನಿಸಿದರೆ ಅವಿಗೆ ಈ ಮದ್ದೆ ಇಷ್ಟವಿದ್ದರೆ ಕಾಣುತ್ತಿಲ್ಲ. ಅದರ ಕಾರಣ ಗೊತ್ತೇ ಇದೆ...ಸೂರ್ಯ ಅಪರಾಧಿಯಾಗಿದ್ದ ಅನ್ನುವುದು... ಅರ್ಥವನನ್ನು ಅಳಿಯನಾಗಿ ಸ್ವೀಕರಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ಎನ್ನುವುದು ಅವರ ನಿಲುವು..’ ಎಂದವರು ಮಾತು ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಅಪೂರ್ವಳ ಮುಖಭಾವವನ್ನು ಅಳಿಯುವ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿದರು. ಅಪೂರ್ವ ಏನೂ ಮಾತನಾಡದೇ ತಲೆತಗ್ಗಿಸಿ ಕುಳಿತಿದ್ದಳು.

‘ನನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯನೂ ಅದೇ ಅಪೂರ್ವ.. ಬಹುಶಃ ನಿನ್ನ ಕೈ ಹಿಡಿಯುವ ಯೋಗ್ಯತೆ ನನ್ನ ಸೂರ್ಯನಿಗಿಲ್ಲ.. ಪುತ್ರವಾತ್ಸಲ್ಯಕ್ಕೊಳಗಾಗಿ ನಿನ್ನ ಬದುಕು ಹಾಳಾಗಲು ನನಗಿಷ್ಟವಿಲ್ಲ..’ ರಾಯರು ಗಂಭೀರವಾಗಿ ನುಡಿದಾಗ ಅಪೂರ್ವ ದಂಗಾದಳು.

‘ಅಹಲ್.. ನಿನ್ನಾ ಈ ಮಾತು ಹೇಳ್ತೀರೋದು? ನನ್ನ ಬದುಕು ಯಾಕೆ ಹಾಳಾಗಬೇಕು? ಏನದರರ್ಥ..? ಸೂರ್ಯ ಈಗ ಎಲ್ಲಾ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಸರಿ ಹೋಗಿದ್ದಾರಲ್ಲಾ...?’

‘ಅವ್ವ ಯಾವಾಗ, ಹೆಗೆ, ಯಾಕೆ ಬದಲಾಗ್ತಾನೆ ಅಂತ ಹೇಳೋದೇ ಕಷ್ಟ.. ತಿಕ್ಕಲು ಅವ್ವ..! ಅವ್ವ ಮೇಲಿನ ಅನುಕಂಪಕ್ಕೋ, ಅವ್ವಿಗೆ ಬದುಕು ಕೊಡ್ತೀನಿ ಅನ್ನುವ ಹುಂಬ ಆದರ್ಶವಾದಕ್ಕೋ.. ನಮ್ಮ ಮೇಲಿನ ಅಕ್ಕರೆಗೋ ಒಳಗಾಗಿ, ನಿನ್ನ ಭಾವನಾತ್ಮಕವಾಗಿ ಯೋಚಿಸಿ ಈ ನಿರ್ಧಾರಕ್ಕೆ ಬರೋ ಬೇಡಾ.. ವಿದ್ಯಾ ಫೋನ್ ಮಾಡಿದ್ದು.. ಆದರ್ಶ ನಿನ್ನ ಕೈ ಹಿಡಿಯಲು ತುದಿಗಾಲಲ್ಲಿ ನಿಂತಿದ್ದಾನೆ.. ಸೂರ್ಯನಿಗಿಂತ, ಆದರ್ಶ ಎಲ್ಲಾ ವಿಧದಲ್ಲಿ ನಿನಗೆ ಸೂಕ್ತ ಅನ್ನುವುದು ನನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಕೂಡಾ.. ನಾನಿನ್ನೂ ಸೂರ್ಯನ ಬಗ್ಗೆ ಅವ್ವಿಗೂ ತಿಳಿಸಿಲ್ಲ.. ನಿನ್ನ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಸೇರೋ ತನಕ ಏನೂ ನಿರ್ಧರಿಸಿಲ್ಲ ಅಂತ ಹೇಳ್ತೀನಿ.. ನಿನ್ನೇನು ಹೇಳ್ತೀಯಾ?’

‘ನನ್ನೆ ನಿಮ್ಮೆಲ್ಲರ ಜೊತೆಗೇ ಬಾಳುವ ಅಪೇಕ್ಷೆ ಅಹಲ್..’ ಅಪೂರ್ವ ಪರೋಕ್ಷವಾಗಿ ತನ್ನ ನಿರ್ಧಾರ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿದಳು.

‘ಆದರೆ.. ಅವನಿಂದ ಆದ ಕೊಲೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಯಾವತ್ತಾದ್ರೂ ನಿನಗೆ.. ಅಸಹ್ಯ ಹಿಂಗೆ ಅನ್ನಿಸಿದರೆ..?’

‘ಅದು ಸೂರ್ಯನ ಬಾಳಿನಲ್ಲಿ ಮುಗಿದು ಹೋದ ಅಧ್ಯಾಯ! ಮತ್ತೆ ತೆರೆಯುವ ಅಗತ್ಯ ಅಥವಾ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಾಗಲೀ ಇಲ್ಲ..!’ ಅಪೂರ್ವ ದಿಟ್ಟವಾಗಿಯೇ ತನ್ನ ನಿಲುವು ವಿಷದ ಪಡಿಸಿದಾಗಲೂ ರಾಯರ ಹೃದಯ ಹಾರ್ದಿಕವಾಗಿ ಅವಳ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಲಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅವರ ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ಯಾವುದೋ ಅಪಶಯ ಘಟೆ ಮೊಳಗುತ್ತಲೇ ಇತ್ತು.

‘ಸೂರ್ಯ ಆ ಕೊಲೆ ಮಾಡಿರುವ ಬಗ್ಗೆ ಪ್ರಾಪ್ತಪ್ರಜ್ಞೆಯಿಂದ ಬಳಲಿದ್ದಾರೆ.. ಅದನ್ನು ಮರೆತು ಸಹಜವಾಗಿ ಬದುಕಲು ಹೇಣಗಾಡಿದ್ದಾರೆ. ನಾವು ಯಾವತ್ತೂ ಆ ಹಳೆಯ ಸಂಗತಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಅದರ ಮುಂದೆ ಪ್ರಸ್ತಾಪವೇ ಬಾರದಂತೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು.. ಅಷ್ಟೇ...’ ಅವರಿಬ್ಬರ ಸಂಭಾಷಣೆಯನ್ನು ನೆತು ಆಲಿಸುತ್ತಿದ್ದ ವಿಜಯಮ್ಮನಿಗೆ, ಪತಿ ಇನ್ನೇನಾದರೂ ಅಂದು ಅಪೂರ್ವಳ ನಿರ್ಧಾರಕ್ಕೆಲ್ಲಿ ಕಲ್ಲು ಹಾಕುವರೋ ಎಂದು ಅಜಿ, ತಡೆಯಲಾರದೇ ಒಳ ಬಂದರು.

‘ದೇವು ನಿನ್ನ ಚೆನ್ನಾಗಿಟ್ಟಿರಲಿ ಅಪೂರ್ವ.. ಸೂರ್ಯನನ್ನು ನಿನ್ನಷ್ಟು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಹುಡುಗಿ ಸಿಕ್ಕಿದ್ದು ನಮ್ಮ ಪುಣ್ಯ..’ ಎಂದು ಮಮತೆಯಿಂದ ಅಪೂರ್ವಳ ತಲೆದಡವಿದರು. ರಾಯರು ಕುಳಿತಲ್ಲೇ ಉಗುಳು ನುಂಗಿದರು.

ಅಪೂರ್ವ ಇಬ್ಬರ ಕಾಲಿಗೂ ಎರಗಿ ಅಲ್ಲಿಂದ ನಿರ್ಗಮಿಸಿದ ಬಳಿಕ

ಏನಿದೆ?
 ಸತ್ತಂತೆ ಇದ್ದರೆ
 ಬದುಕಲ್ಲಿ..
 ಸತ್ತ ಮೇಲೆ ಏನಿದೆ?
 ★ ಗೋಪಿ ಹಿರೇಬೆಟ್ಟು
 ವಿಜಯ

